

Boros Imre: Privatizáció vagy tervezett kifosztás? 3.

2020 március 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Érdekes, hogy a mai balliberálisok még a látszatát is kerülik, hogy hasonlóságot mutassanak a kommunistákkal *pedig a lényegét tekintve nem hasonlóak, hanem ugyanazok. Ezért ragaszkodnak a jegybankok függetlenségéhez is.*

A múltat be kell vallani, a valós történelmet meg kell ismerni és főként tanítani szükséges a fiatalabb nemzedékeknek. Sajnos ez nálunk jelenleg nem nagyon lehetséges. Amit ismerünk, az sokszor nem hiteles, és főként az lenne a lényeges, ami kimarad belőle. Mivel nem tanulhatunk a történelemből – mert jórészt hamisítvány, vagy éppen az a lényeg, ami kimaradt belőle –, könnyű az embereket tévutakra terelni, hamisságokkal traktálni. A hamisítás mindig úgy kezdődik, hogy a jelen történéseit sokáig tabuként kezelik, majd amikor már egy új generáció is felnőtt, elkezdik a hamiskás tálalást.

Vegyük a tárgyalásunk szempontjából lényeges esetet, az ország vagyonának magánosítását és annak valós történetét. Rendkívül magas azoknak az állampolgároknak a száma, akik semmit sem tudnak erről, de 2022-ben szavazni fognak. Valós és nagyon is komoly az esély, hogy sokan közülük gyanútlanul szavaznak majd azokra és utódaikra, akik ezt a szörnyőséget az országgal elkövették, és most mesevilágot ígérnek. Fontos tehát, hogy tiszta vizet öntsünk a pohárba, időben elejét vegyük a történelem meghamisításának, amire a hatalomra vágyók egy győztes választás után készülnének, és azt majd tananyagi szinten is hirdetnék. Két év múlva mintegy négymillió választópolgár lesz az ideálisnak éppen nem mondható „eladósítás-tudatlan állapotban”, ami egyáltalán nem szívderítő. E cikksorozat első két része arról szólt, hogy milyen meséket adtak el az eladósítók 1973–1979 között (gazdasági modernizáció, majd a népre fogták, hogy a sok pénzt felélte).

Most azt a képet kívánjuk megvilágítani, hogy miként járultak hozzá az ország kirablásához a külkereskedelem tipikus szocialista képződményei, az úgynevezett impexek. Mindjárt egy kis történelmi visszatekintéssel kell kezdeni és felidézni, hogy mit mondott annak idején Lenin a pénzről. Marx itt nem jön számításba, hiszen egy ábrándozó volt és a leendő kommunizmusról téves nézetei voltak. Azt gondolta, hogy világméretben fog egy menetben győzni. Lenin ugyan megkísérelte Marx ötletét a gyakorlatba is átvinni, de a hős lengyelek és legendás marsalljuk, Piłsudski Varsó alatt útját állták a vörösöknek 1920-ban. (Ez sem található az iskolai történelem tankönyvekben, noha maga a rögválóság.) Lenin gyorsan váltott és rögtön elég volt neki Oroszország is a terepmunkára. Gyorsan megnyilvánult pénzügyekben is. Azt mondta, hogy a pénz állami monopólium kell, hogy legyen, ami kiterjed a hitel, a pénzforgalom és a devizaforgalom monopóliumára. Mindezt egyetlen bank, az állami bank képviseli és az ügyeket intézi.

Nem állhatom meg, hogy ide ne idézzem a hajdani Rothschild legendává vált mondatát is, miszerint őt nem érdekli, hogy éppen kinek hívják Anglia királyát és miniszterelnökét, ha ő kezeli a teljes pénzforgalmat. Rothschild és Lenin is jól látták, hogy a pénz feletti uralom az maga a hatalom, a többi pedig nem más, mint díszes sallang. Min érdekes, hogy a mai balliberálisok még a látszatát is kerülik, hogy hasonlóságot mutassanak a kommunistákkal, pedig a lényegét tekintve nem hasonlóak, hanem ugyanazok. Ezért ragaszkodnak a jegybankok függetlenségéhez is. Hogy azok ne a nemzetállamoktól függjenek, hanem tőlük.

Nézzük azonban azt, hogy a pénz-forgalmi monopóliumok közül miként működött a devizamonopólium és azok a cégek (impexek), amelyeknek jogosítványuk volt, hogy egyáltalán külföldi pénzek (devizák) felhasználói legyenek. Hazánkban néhány tucatnyi, ágazatonként specializált impex működött (Monimpex, Terimpex, Hungarotex, Kemolimpex, Generálimpex stb.). Csak ők voltak felhatalmazva, hogy a külfölddel üzleteket kössenek és devizát kezeljenek.

Másoknak ez szigorúan tilos volt – a devizabüntetéseket minősítését és a büntetések mértékét a devizakódex tartalmazta, ami egészen 1995-ig volt érvényben. Az impexek forgalmazták a hatókörükbe tartozó árukat külföldre és onnét belföldre. A szerzett devizát a Magyar Nemzeti Banknak kellett beszolgáltatni kényszerárfolyamon, és onnét is kaptak devizát engedélyezett üzleteikhez. Az impexek által kötött üzleteknek semmi köze nem volt a gazdaságossághoz, azok eleve elrendeltek voltak egy nagyon szűk hatalmi kör által. (Ami nekik fontos volt, azt meg kellett venni, az ár sem számított, ha pénz kellett, akkor meg mindent el kellett adni és az ár itt sem számított.)

Az impexeknél nem dolgozhattak akárkik, ők eleve kiválasztottak voltak. A Kádár-érában tele voltak volt ÁVH-s tisztekkel, az úgynevezett „elbocsátott légió” egyebek mellett itt huppant puha párnára. Az utánpótlást a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem külkereskedelmi szakán végzettkből és a moszkvai IMO-ra küldött végzettkből biztosították. Ezekre a képzési helyekre sem csak az eminens tanulmányi eredmény, hanem inkább az elvtársi kapcsolat és generációkra visszatekintő mozgalmi tapasztalat és megbízhatóság volt a biztos belépő. A bizalomra ugyanis nagyon nagy szükség volt, hogy egyes ügyek ne hogy napvilágra kerüljenek. Itthon ezt a

hallgatag egypárti sajtó garantálta, de a Nyugat el?l el kellett zárni az információkat, ehhez pedig megbízható, kipróbált és a maguk módján „szakmát ért? káderekre” volt szükség.

Az a tény, hogy az impexek tevékenysége még a mai napig sem feltárt, szintén annak a bizonyítéka, hogy a háttérhatalmi „rendszerváltók” kit?n? lehet?séget láttak egy rendszerváltásban az ország kirablására, mindezt évtizedekre a nemes politikai célok mögé rejtve. Titkolózás ide vagy oda, néhány esetben azonban jól láthatóan kilógott a lóláb. Sok pénz ment el az úgynevezett internacionalista szolidaritásra, azaz más országokban a politikai felforgatás pénzelésére. Jó lenne tudni, hogy a Vörös Hadsereg Frakciót (a Baader–Meinhof-csoportot) kik pénzelték, vagy hogy Carlos és csapata mennyibe került nekünk, mert hosszasan nálunk vendégeskedtek, ez tény. Számosak voltak a „nemzetközi” titkosszolgálati kötelezettségek költségei is. A CW Bankot – magyar külkeresek vezérbankját – hivatalosan is megkeresték a rendszerváltás után az NSZK-ból Stasi-pénzek után nyomozva. Ugyanott a bolgár titkosszolgálat (!) Dobrev nev? seftese is üzletelt (ne gondoljunk rosszra, véletlen névazonosság is lehetséges), de a Videotonnal üzleti kapcsolatot ápoló Waldham is a CW-ben hatalmas hiányt hagyó kuncsaft volt, ahol egy Apró nev? (ez is lehet véletlen névazonosság) üzletköt? is szerepet kapott a partnercégben.

A történelem „sajátos” fintora, hogy azonos hangzású nevek ma a „haladó” baloldalon ellátnak minket tanításokkal az igazi demokráciáról, a környezettudatosságról és az európai értékekr?l. Igazán persze az lenne izgalmas, ha a nevek nem csak véletlen névazonosságáról lenne szó. Ebben a lehetséges esetben ugyanis egy évszázadot átölel? birodalmi helytartók és jelöltek egymást követ? generációit látnánk, akik a birodalmi ügyért (no és a remélt stallumokért) mindenre hajlandók voltak és hajlandók ma is.

Ha kellett, nyers brutalitással léptek fel, ma viszont puha módszerekkel, azaz politikai korrektséggel, aggódó környezetvédelemmel, túlterjeszked? emberi jogok szükségszer?ségével kampányolnak. Ami egyértelm?, hogy a kommunizmus és a liberalizmus egy t?r?l fakad, ezt persze mereven tagadják. (Igaz, Lenin sem hirdette, hogy a pénzmonopólium ötletét Rothschildtól vette.) Az európai egyesült államok utópiája sem idegen t?lük, azt széles körben hirdetik.

De vissza az impexekhez, az általuk külföldön landoltatott pénzekb?l jutott b?séggel magánzsebekbe is. Mindez azonban a visszafogott sajtóban visszhangot sem kapott, de amikor a Mineralimpex elhalt vezérének özvegyét röviddel a rendszerváltás után svájci ügyvéd kereste meg a jó hírrel, hogy férje mintegy húszmillió dolláros kontóval bír, mi legyen vele? Az impexek és a rendszerváltás el?tti évekre felduzzadt körük igazán csak ekkor „húzott bele”. Most aztán, ami belefért, saját zsebre dolgoztak. Mer? kíváncsiságból – mint banki területen dolgozó középvezet? – egy angol szakkéggel vizsgáltattam, hogy a magyar importárak hogyan viszonyulnak a tényleges világgpiaci árakhoz.

Meglep?: huszonöt-harminc százalékkal többet fizettünk az importért, mint a világgpiaci ár. A különbség külföldön maradt, jórészt offshore cégekben, kés?bb ezek segítségével lehetett – bagóért – privatizálni. Felfedezésemet a megoldás reményével jelentettem – és rá is fáztam. Az ugyanis korábban is szemet szúrt, hogy az MNB-ben a f?nökök t?zzel-vassal keresték a PlanEcon nev? gazdasági elemz? kiadványt, ami arról szólt, hogy nálunk az úgynevezett terms of trade, azaz a cserearány állandóan romlik, azaz egyre olcsóbban exportálunk és drágábban importálunk. (A kiadványt egy Amerikában él? kit?n? cseh emigráns közgazdász szerkesztette és az a munkatársaknak maga volt az infernális tilos szakirodalom.)

Kíváncsi voltam, hogy miért és kés?bb az is kiderült. Végül talán az sem meglep?, hogy az országot eladósító pénzügyérek helyen maradását miért szorgalmazták oly konokul éppen a nyugati partnerek, nem véletlen, hogy szinte mindegyikük a helyén maradt, esetleg új helyre ült át. Mert nagy id?knek voltak tanúi és értékes a szakértelmük, nyugati barátaink legalábbis így gondolták és saját érdekeik mentén igazuk is volt. Ezt további hosszú évek gyakorlata bizonyítja.

Folytatjuk

Boros Imre

(A szerz? közgazdász)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló